

- Evangelie: Marcus 4: 35-41 (Naardense Bijbel)

*Op die dag zegt hij tot hen, terwijl het schemerig wordt:
laten we doorsteken naar de overkant!
Ze laten de schare gaan en nemen hem met zich mee,
in de boot, zoals hij (eraan toe) geweest is;
andere boten zijn bij hem geweest.
Dan geschiedt er een grootse stormwind,-
de golven hebben zich op de boot geworpen,
zodat de boot gelijk al volliep.
Hij heeft in het achterschip tegen de hoofdsteun aan liggen slapen!
Ze wekken hem en zeggen tot hem:
leermeester, raakt het u niet dat we vergaan?
Dan helemaal ontwaakt straft hij de wind af en zegt tot de zee:
zwijg jij, houd je koest!– en de wind gaat liggen
en er geschiedt een grote stilte.
Hij zegt tot hen: waarom zo bangelijk?-
hoe kunt ge zo zonder geloof zijn?
Zij worden bevreesd met grote vrees, en hebben tot elkaar gezegd:
wie is hij dan wel, dat én de wind én de zee hem onderhorig is?*

Overweging

Gemeente van / voor Jezus Christus,

*Op die dag zegt hij tot hen,
terwijl het schemerig wordt:
laten we doorsteken naar de overkant!*

Op die dag.
Een grote dag – een Dag van God.
Zo'n soort dag is het, anders dan andere dagen.
Zo'n dag dat je verlangt 'naar de overkant'...

De overkant – het staat niet zozeer voor een plek of zo,
alsof je precies kunt weten, wanneer je daar bent aangeland;
immers, zodra je er bent, is er weer een nieuwe 'overkant'.
Het is net als met de horizon – je kunt er niet komen,
maar je kunt er wel naar reiken.
Het is als een oriëntatiepunt – namelijk dat van het Koninkrijk van God.
Waar het goed is,
waar het rechtvaardig toegaat,
waar de liefde heerst
en het leven wint van de dood...

Overkant in de bijbel verwijst naar een state of mind.
De state of mind die het volk van Israël deed gaan

door de woestijn naar het Beloofde Land,
de state of mind die ouders de kracht geeft
het vertrouwen van hun kinderen te beantwoorden,
de state of mind die maakt dat mensen zoals jij en ik
zich iets aan elkaar gelegen laten liggen,
de state of mind die aangeboord wordt
als het leven wordt aangevochten als je geliefde dood is,
de state of mind die als een stem blijft roepen:
het komt goed – zelfs als het niet goed komt...
De state of mind als het wonder van de menselijke veerkracht!

Jezus toont ons die 'state-of-mind'
– maar we hebben die misschien zelf ook al ontdekt –
als hij zegt: *laten we doorsteken naar de overkant!*
Het kán nog net – het wordt al schemerig – maar kóm op!
We gáán!
We gaan ervoor!

(...)

*Dan geschiedt er een grootse stormwind,-
de golven hebben zich op de boot geworpen,
zodat de boot gelijk al volliep.*

De beelden spreken boekdelen.
Stormwind, golven...
Je hoeft er niet voor gestudeerd te hebben
om deze beelden 'aan te voelen'.
Wat Jung noemt 'archetypische beelden'.
Oerbeelden.

Stormwind en golven
– ieder hier aanwezig heeft daar wel de beelden en gedachten bij
uit zijn of haar eigen leven.
De zorgen, de angsten, de aanvechtingen.
We kunnen de beelden invullen met wat we meemaken
aan ellende en treurigheid,
al die krachten van buitenaf die op ons inbeuken,
die gebeuren buiten onze regie om.

Dat 'naar de overkant gaan' van Jezus – dat is nog niet 'appeltje-eitje...'
Leven gaat van oei en au...
en dat zegt het Bijbelverhaal dan heel poëtisch en beeldend dus zo:
Dan geschiedt er een grootse stormwind,-

*de golven hebben zich op de boot geworpen,
zodat de boot gelijk al volliep...*

'Van buiten' beukt het op ons in – nu geldt: *all hands on deck!*
Alle krachten in onszelf worden aangeboord, gemobiliseerd –
krachten die je uitdagen en je aanvechten,
maar tegelijkertijd ook verbinden
met al die anderen in hetzelfde schuitje...
De stormwind en de golven beuken op je in en bedreigen je leven,
of dat van wie je zo dierbaar zijn, wie je zo lief zijn,
maar tegelijkertijd roepen ze ook een vitaliteit wakker
en verbindende krachten,
waarvan we dachten:
ik wist niet dat ik het in me had...en dat jij het in je had...

Stormwind en golven – het zijn bedreigende krachten,
en juist daarom ook de krachten, die God of zo wakker roepen...
De stormwind en de golven – op zich is er niet zo veel goeds mee,
zou je denken,
maar: ze boren óók de goddelijke krachten aan.
Ook aanwezig in die aangevochten boot...
Zoals die goddelijke krachten er zijn in ieders leven –
slapend en sluimerend aanwezig,
als een slapende Jezus aan boord van het levensschip...
Vol vertrouwen dat het goedkomt – slapend,
welk beeld van overgave en vertrouwen is krachtiger dan slapen?
Slapend ben je het meest weerloos
– en dat vraagt het meeste vertrouwen en overgave.

Het verhaal zegt het zo:
*Hij heeft in het achterschip
tegen de hoofdsteun aan liggen slapen!*

(...)

*Hij heeft in het achterschip
tegen de hoofdsteun aan liggen slapen!...*

Mensen vragen soms:
*waar is God in Godsnaam, nu ons dit gebeurt of dat,
nu het leven z'n streken uitdeelt
aan ons, aan onze geliefden, of aan onze kinderen...*
en die vraag is terecht –
en dit verhaal zegt ons:

*kijk, daar is 'ie, in die boot-van-jouw-leven,
en kijk eens, wat een vertrouwen
– alsof het goed komt zelfs als het niet goed komt,
slapende en sluimerende aanwezigheid van kracht en vitaliteit...
Maar roep 'm of bid 'm of vloek 'm zonder schroom wakker
– een beetje van zijn vertrouwen kun je misschien best gebruiken
nu het zo stormt...
En bovendien, daar is God God voor en Jezus Jezus:
om gewekt te worden,
aangeboord,
op te staan in onze levens,
het is de kern van het evangelie: opstanding,
zodat wij het volhouden,
zodat wij die overkant niet uit het oog verliezen en verzuipen...*

Dus dat gebeurt dan ook in het verhaal:
*Ze wekken hem en zeggen tot hem:
leermeester, raakt het u niet
dat we vergaan?*

Ons gebed roept Christus dus wakker.
Het verhaal zegt het zo:

*Dan helemaal ontwaakt
straft hij de wind af en zegt tot de zee:
zwijg jij, houd je koest!–
en de wind gaat liggen
en er geschiedt een grote stilte.*

(...)

De kerkvader Augustinus bad ooit – zo'n 15 eeuwen geleden:
Mijn hart is onrustig, totdat het rust vindt in U, o God...
Volgens mij gebeurt dat hier in dit prachtige verhaal.
Het is niet de stilte voor de storm
en ook niet de stilte na de storm –
het is als de stilte *in* de storm.

Het evangelie spreidt met dit verhaal
een onsterfelijk vertrouwen ten toon in ons
en in onze kracht als het stormt en de golven over ons heen slaan
en jij schreeuwt: *'we vergaan!'*...

Dat kan zijn, van dat vergaan,
maar het is niet het *laatste* woord van wiens leven ook.

Want er is een kracht die altijd met ons is
- slapend en sluimerend en soms ontwaakt en zegenend –
en dan gebeurt er een grote stilte...

Dus, zoals Jezus zegt:
waarom zo bangelijk?-
hoe kunt ge zo zonder geloof zijn?

Ik hoor hier geen verwijt en ook geen onbegrip
– want hij – Jezus alias God-of-zo is er toch altijd ook zelf bij,
slapend en opstaand,
bij al die stormen van ons bestaan,
hij weet vast wel van de hoed en de rand van wat het is om een mens te zijn op aarde –
nee, ik hoor hier de aansporing om in alle omstandigheden
sporen van de Godsnaam IK-ZAL-ER-ZIJN
te blijven zoeken.

Ze zijn er.
De sporen van God.
Vandaag hebben we die sporen als water van de doop
ontvangen en uitgedeeld –
wij danken de Eeuwige!

Voor zijn nabijheid als het stormt,
voor zijn weldadige stilte,
voor zijn naam IKZALERZIJN
de naam die woont in alle zorg van mensen voor elkaar –
vandaag zichtbaar in het sacrament van de doop,
zichtbaar in de zorg van Andor en Bettina voor Carmen en Dauphine –
kinderen van de Eeuwige, zoals wij allen.

Amen.